

De bemiddelaar

De O'Malley-serie bestaat uit:

De overlever

De bemiddelaar

De beschermer

De waarheidszoeker

De strijder

De heelmeester

De redder

Jennifer

De O'MALLEY-SERIE • DEEL 1
BEMIDDELAAR

D E E H E N D E R S O N

De bemiddelaar

Dee Henderson

Oorspronkelijk verschenen in de Verenigde Staten onder de titel:

The Negotiator, door Dee Henderson

Copyright ©2000, 2001 Dee Henderson. Alle rechten voorbehouden.

Nederlandse editie ©2026 Scholten Uitgeverij B.V., met toestemming van Tyndale House Publishers. Alle rechten voorbehouden.

Vertaling: drs. R. Posthuma

Volledig herzien voor deze uitgave door Scholten Uitgeverij

Omslag: GRAVUS

Binnenwerk: Gewoon Geertje

Eerste druk, november 2026

ISBN: 9789083733135

NUR: 341

www.scholtenuitgeverij.nl

info@scholtenuitgeverij.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Daarnaast mag geen enkel deel van deze uitgave worden gebruikt voor het trainen of ontwikkelen van systemen voor kunstmatige intelligentie zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Want de Zoon des mensen is gekomen
om het verlorene te zoeken en te redden.
Lucas 19:10

Proloog

Dynamiet.

Waar had hij het dynamiet gelaten? Hij veegde de spinnenwebben van zijn gezicht en kroop op zijn buik dieper het kruipgat in waar alleen ratten zouden mogen komen. Zijn zaklantaarn verlichtte de omgeving als een lichtkogel: de lamp kwam van de bouwplaats en kon een halve kilometer ver schijnen. Achtentwintig jaren van hard werken waren uitgelopen op een ontslagbriefje van de snotaap, onoprechte excuses en een zaklantaarn. Hij vertikte het om zijn verontschuldiging aan te bieden voor het meenemen van die lamp.

Die snotaap van een baas zou binnenkort trouwens zelf zijn trekken thuis krijgen. Dat kon zelfs een arbeider zoals hij wel bedenken. Als iemand hem zei de andere kant op te kijken tijdens zijn nachtelijke rondes, dan wist hij wel dat er iets stond te gebeuren.

Maar de bankmanager... dat probleem zou hij zelf moeten oplossen. De bankmanager zou er niet met een 'sorry' van afkomen.

De woede vrat hem vanbinnen op als een gezwel en hij voelde geen berouw over zijn besluit zich niet meer te laten koeioneren. Iemand zijn baan afnemen, zijn huis, was niet anders dan hem van zijn laatste waardigheid beroven. Als hij hen daarmee liet weggkomen, zou hij als een lafaard sterven. Hij stierf liever als een man.

Daar was het. Hij trok het houten krat naar zich toe, veegde het stof opzij, opende de deksel met een schroevendraaier en keek erin. De staven dynamiet lagen in keurige rijen. Meer dan genoeg. Ze waren oud, maar nog steeds goed voor een ‘boem’.

1

Kate O'Malley was al vanaf de ochtendschemering in de kerker.

De leden van de calamiteitendienst, bestaande uit het SWAT-team en de bemiddelingsteams bij gijzelingen, waren bij de laatste reorganisatie van de afdeling naar de kelder van het provinciegebouw verbannen. De metalen bureaus stonden hutje mutje op elkaar en de betonnen muren waren aan een verfbeurt toe; de dossiers van afgehandelde zaken gaven de ruimte een muffe geur en de warme en koude waterleidingen die vanuit de stookruimte langs het plafond liepen, kraakten en murmelden onophoudelijk.

Maar het team was trots op het kleine krot, ook al stierven alle planten er binnen enkele dagen. De locatie maakte soepele regels mogelijk. Het enige bewijs van bureaucratie was de prikklok naast de stalen deur die de mensen zonder vast salaris in staat stelde hun vele overuren uitbetaald te krijgen.

Ondanks de modder op haar schoenen, had Kate haar voeten op een hoek van het bureau gelegd. Met haar vingertoppen tegen elkaar en haar ogen half gesloten luisterde zij naar haar eigen stem in de koptelefoon, terwijl ze ervoor waakte dat de wirwar van gedachten niet op haar gezicht was af te lezen. Ze luisterde de laatste van vier onderhandelingsbanden af. Zaak 2214 van de week daarvoor liet haar niet met rust. Een geval van huiselijk geweld waarbij schoten gevallen waren. Het had haar zes uur gekost om tot een vreedzame

oplossing te komen. Zes martelende uren voor een moeder en twee kinderen die in het huis werden vastgehouden. Was er geen manier geweest om het eerder te laten stoppen?

Kate luisterde naar de dronkemansbedreigingen van de echtgenoot en naar haar eigen, rustige antwoorden. Als vanzelf ging ze langzamer ademen om de opkomende emoties te onderdrukken. Ze verafschuwde gevallen van huiselijk geweld. Ze riepen ongewenste herinneringen op... herinneringen die Kate ergens diep had weggestopt.

De cassettespeler sprong over naar de andere kant van het bandje. Kate dronk van haar hete koffie en vertrok haar gezicht. Die had Graham natuurlijk weer gezet. Ze had niets tegen sterke koffie, maar dit was echt marinedrab. Ze trok haar middelste bureaula open en schoof de chocoladerepen en de twee zware zilveren medailles voor moedig gedrag opzij, op zoek naar suikerzakjes.

Het had voor haar iets wonderlijks dat zij met haar zesendertig jaar als een soort afdelingslegende werd gezien, maar ze begreep het wel. Zij was een bemiddelaar die erom bekend stond dat ze geen enkele situatie uit de weg ging. Huiselijk geweld, roofovervallen met gijzeling, ontvoeringen, zelfs vliegtuigkapingen – ze had het allemaal gedaan.

Kate liet zich aan mensen zien zoals zij wilde dat ze haar zagen. Ze kon uren of dagen midden in een crisis zitten als dat nodig was om een vreedzame oplossing te vinden. Ze deed het met een volkomen ontspannen houding. Afstandelijk. Vaak zelfs klaarblijkelijk verveeld.

Het werkte. Haar zogenaamde verveling in crisissituaties redde mensen het leven. Met de emoties rekende ze later af, als de crisis voorbij was – en ver weg van het werk. Ze deed veel aan basketbal en gebruikte het spel om haar concentratie te oefenen en spanning kwijt te raken.

Het was de vierde keer dat ze de banden afluisterde. Haar aantekeningen bleken compleet. Ze hoorde niets waarvan ze dacht dat zij het anders had kunnen doen. Kate stopte de speler en was opgelucht dat de sessie achter de rug was. Ze deed de koptelefoon af en haalde de handen door haar warrige haar.

‘O’Malley.’

Kate draaide zich om en zag Graham die zijn telefoon omhoog hield.

‘Lijn drie. Je broer.’

‘Welke?’

‘De verpleger.’

Ze drukte op het knipperende lampje. ‘Hoi, Stephen.’

‘Laat me raden; je laat je telefoontjes controleren.’

Dat deed ze inderdaad, maar het was een grappige opening. ‘Ik houd de media een paar dagen op afstand. Ben je vrij?’

‘Ik ben net aan het afronden. Heb je al ontbeten?’

Kate hoorde de spanning in zijn stem. ‘Ik heb wel zin in goeie koffie en een stapel pannenkoeken.’

‘Ik zie je bij Quinn, aan de overkant van de straat.’

‘Afgesproken.’

Ze keek naar haar pieper, die bevestigde dat ze opgeroepen kon worden. Ze liet haar mobiele telefoon in haar jasje glijden terwijl ze opstond. ‘Ik ga even ontbijten. Moet ik nog iets meenemen?’ Quinn was voor hen allemaal een populaire plek om even langs te gaan. Uit alle hoeken van de kamer werden bestellingen opgegeven. De lijst omvatte uiteindelijk drie frambozen-, vier kersen- en twee appelgebakjes. ‘Bel me maar als jullie me nodig hebben.’

De trap naar boven was van beton en had een leuning zodat hij snel beklommen kon worden. Zowel boven als onder kwam de trap uit bij een veiligheidsdeur. De bovenste gaf toegang tot het bewaakte

gedeelte van de parkeergarage. De speciaal uitgeruste communicatiebussen van het team stonden te glanzen. Ze waren net een dag eerder door de wasstraat gegaan.

Kate zette haar zonnebril op – juni was begonnen als een maand van felle zon en weinig regen. Zelfs het beton in het centrum van Chicago was uitgedroogd, waardoor de grond bedekt was met afbrokkelend stof. Het verkeer was druk op de smalle doorgangsweg maar Kate stak over zonder op groen licht te wachten.

Quinn was een mengeling van een oud gebouw met een nieuw interieur en kon met gemak zeventig gasten herbergen. Bij binnenkomst zwaaide Kate naar de eigenaar, nam twee menukaarten mee en liep naar haar gebruikelijke tafel achterin het restaurant, om vervolgens op de stoel tegen de muur te gaan zitten. Het was altijd een grappig schouwspel als er twee of meer agenten bij Quinn binnenkwamen. Geen enkele agent zat graag met zijn rug naar een open ruimte.

Ze nam een kop koffie en liet haar blik over de menukaart dwalen, hoewel ze die uit haar hoofd kende. Pannenkoeken met blauwe bessen. Ze was nou eenmaal een gewoontedier. Met die keuze gemaakt liet ze zich ontspannen achterover zakken om van haar koffie te genieten en de gesprekken om haar heen te volgen. De vrouwen bij het raam praatten over een babyshower. De zakenmannen links van haar namen de details van een dagje vissen door. Twee tieners probeerden uit te maken waar ze zouden beginnen met winkelen.

Kate roerde twee zakjes suiker door haar koffie. Het gewone leven. Na tien jaar als bemiddelaar was daar weinig van over in haar eigen bestaan. De dagelijkse dingetjes waar de meeste mensen zich mee bezighielden konden op haar innerlijke radar niet het geringste bliefje meer oproepen. Normale mensen dachten aan kleding,

vakanties, uitgaan. Kate dacht alleen aan overleven. Als de tegenstelling niet zo sterk was, zou je erom kunnen lachen.

Stephen kwam binnen toen zij aan haar tweede kop koffie wilde beginnen. Glimlachend zag Kate hoeveel aandacht hij trok terwijl hij op haar afliep. Ze kon het de dames niet kwalijk nemen. Zijn sportjasje en spijkerbroek verhulden zijn spieren nauwelijks en hij had zo van de cover van een willekeurig modeblad kunnen lopen. Niet slecht voor iemand die zijn dagen sleet tussen verkeersongevallen, brandslachtoffers, schietpartijen en drugs-overdoses.

Hij was niet van plan om voor altijd in deze stad te blijven – soms had hij het over verhuizen naar een klein stadje in het noordwesten, met een meer, goede visstekken en een baan waarin hij eindelijk meer hartaanvallen dan schotwonden zou behandelen – maar voorlopig bleef hij nog. Kate wist dat hij voornamelijk voor haar bleef, aangezien hij zich als haar persoonlijke waakhond had opgeworpen. Hij had het haar nooit gevraagd, maar de rol eenvoudig op zich genomen. Ze vond dat heerlijk, ook al plaagde ze hem er soms ook mee.

Stephen trok de stoel tegenover haar naar voren. ‘Bedankt dat je even tijd voor mij hebt gemaakt, Kate.’

‘Als het over eten gaat, heb je mijn toegewijde aandacht.’ Ze duwde een kopje koffie in zijn richting en zei niets over de spanning in zijn ogen, die in tegenspraak was met zijn glimlach. Zo had hij de dag ervoor niet gekeken tijdens hun potje basketbal. Ze hoopte dat het niet meer was dan de nawerking van een zware dienst; hij zou het haar wel vertellen als het nodig was. Geheimen waren zeldzaam in de O'Malley-familie.

In het weeshuis, Trevor House, waar familie een onbekend begrip was, hadden zij met hun zevenen besloten hun eigen familie te vormen. Ze kozen de achternaam O'Malley. Stephen was een van de

drie bijzondere gevallen in de familie: een echte wees, niet een van de achtergelaten of mishandelde kinderen.

Ze hadden dan misschien geen bloedband, maar dat deed er niet toe; de band die zij wel hadden, was veel sterker. Zij waren loyaal en trouw aan elkaar, stonden altijd voor elkaar klaar. Nu, tweeëntwintig jaar na hun beslissing, was de groep nog hechter en sterker dan ooit. Ze hadden, om het zo te zeggen, *elkaar* geadopteerd.

‘Heb je het nieuws gezien?’ vroeg Stephen nadat de serveerster hun bestelling had opgenomen.

Kate schudde haar hoofd. Ze was al vroeg naar de sportschool geweest en daarna direct naar kantoor gegaan.

‘Er was een kettingbotsing met vijf auto’s op de tolgeweg. In een van de wagens zat een kind van drie voorin. Hij is onderweg naar het ziekenhuis overleden.’

Kinderen. De moeilijkste slachtoffers voor alle O’Malleys om mee om te gaan. ‘Het spijt me, Stephen.’ Net als haar blies hij stoom af nadat het werk erop zat.

‘Mij ook.’ Hij schoof zijn kopje opzij. ‘Maar dat is niet waarom ik je belde. Jennifer komt naar de stad.’

Jennifer O’Malley was de jongste van de familie en ieders favoriet. Ze werkte als kinderarts in Dallas. ‘O?’

‘Ik kreeg vanmorgen een telefoontje van haar. Ze vliegt zondag al hierheen.’

Kate fronste haar wenkbrauwen. Het was voor een arts niet eenvoudig de praktijk op zo korte termijn te verlaten. ‘Zei ze ook wat de reden was?’

‘Nee. Ze vroeg alleen op welke dag ik vrij was. Ze is bezig een familiebijeenkomst te organiseren. Er staat waarschijnlijk een boodschap op je antwoordapparaat.’

Kate wachtte niet met kijken. Ze pakte haar mobiele telefoon, belde naar huis en luisterde naar de piep van het antwoordapparaat. Na het intoetsen van haar code luisterde ze naar de ingesproken boodschappen.

Het ontbijt werd geserveerd.

Jennifer had een boodschap achtergelaten waar weinig uit was op te maken. Zondagavond eten bij Lisa. Kate klapte haar telefoon dicht. 'Dat bevalt me niet.'

'Het wordt nog erger. Marcus vliegt voor de bijeenkomst terug uit Washington.'

Stephens zus liet de informatie tot zich doordringen terwijl zij aan haar warme pannenkoeken begon. Hun oudste broer, een U.S. Marshal, onderbrak zijn werkschema om naar Chicago terug te vliegen. 'Jennifer lijkt te willen zeggen dat het een familiecrisis is.' Als één lid van de familie die woorden in de mond nam, lieten de anderen onmiddellijk alles vallen om bij elkaar te komen.

Stephen pakte zijn sinaasappelsap. 'Zo kwam het ook op mij over.' 'Enig idee?'

'Nee. Ik heb Jennifer vrijdag nog gesproken, maar ze heeft niets gezegd.'

'Klonk ze gespannen?'

'Vermoeid misschien; ongebruikelijk voor haar, maar niet vreemd, gezien haar werk.'

Kates pieper ging af. Ze keek naar het te bellen nummer en trok een gezicht. Zou ze ooit haar maaltijd werkelijk ongestoord kunnen nuttigen? Ze stond op en legde haar linnen servet op tafel. 'De plicht roept. Kom je vanavond bij mij eten? Ik ben om zes uur vrij en ik was van plan steaks te grillen.'

'Graag. Rustig aan, Kate.'